

denne Lov gjælder indtil videre, hvis anden Ordning ikke træffes. Jeg tror, derved, at Stillingen bliver meget klarere, og jeg paa- skjønner fremdeles den høitærede Indenrigs- ministerens Udtalelse — hvori der jo ogsaa ligger en Slags Tvivl om Rigtigheden af Høiesterets- dommen af 29de April 1880 — om, at det maa- ske kunde være rigtigt at prøve 2—3 Sager, og om at der fra Ministeriets Side vil blive givet Fiskerne Lettelse i enhver Hen- seende til at føre disse Sager igjennem og til at oppebie Resultatet af dem.

Indenrigsministeren (Sinsen): Jeg vil overfor den ærede Formand for Finants- udvalget (Vojßen) afgive den udtrykkelige Erklæring, at naar jeg mente, at han havde misforstaaet mig, ligger det snarest deri, at jeg ikke klart har hørt hans Foredrag i Salen, og at jeg først besvarede det, efter at jeg havde hørt den Opfattelse, som det ærede Medlem fra Ræstved (Beth) havde givet af hans Ord. Jeg skal endvidere i al Rothed erklære, at jeg er fuldstændig enig med den ærede Formand for Finantsudval- get derom, at Vedtagelsen af denne Lov ikke paa nogen mulig Maade kan blive til nogen Præjudice for Afgjørelsen af Spørgsmaal, der senere kunne forelægges for Høiesteret om Anvendelsen af Loven.

Da ikke flere begjærede Ordet, blev Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Obergang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.

Endringsforslag til Sagens 2den Be- handling indkaldtes til førstkommende Tir- sdag Middag Kl. 1.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1885 til 31te Marts 1886.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 26 ff.; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 53 ff.)

Foruden de paa Udvalgets Endrings- forslagsliste (se Tillæg B. Sp. 485 ff.) op- førte Endringsforslag, var intet saadant fremkommet.

Det Afsnit, der først fattes under Forhandling, var det, der angik Udenrigs- ministeriet, nemlig Lovforslagets § 18 (se Tillæg A. Sp. 33—34) med Endringsfor- slaget under Nr. 40 (se Tillæg B. Sp. 493— 94.) Hertil svarer Betænkningens Nr. 48 og 49 (se Tillæg B. Sp. 173—74.)

Ordføreren (Holstein): Forinden jeg gaar over til at omtale de Endrings- forslag og Mumre af Betænkningen, som nu ere satte paa Dagsordenen, maa det være tilladt at forudskikke nogle almindelige Be- mærkningaer om selve Udvalgets Arbejde paa den foreliggende Sag. Der er neppe nogen Tvivl om, at de Forslag, der nu ere frem- komne fra Udvalget, har fremkaldt nogen Skuffelse i hvert Tilfælde hos Mogle. Der var dem, der havde haabet paa en Krigs- erklæring fra Folkethingets Finantsudvalgs Side, og der var Andre, der havde haabet paa en Bøn om Fred. Saavel de Første som de Sidste tror jeg ere blevne stufede. Dersom det havde været Udvalgets flertals Mening, at det nu var rigtigt at fremtæle en akut Krise, eller rettere at gjøre den Krise akut, som vi nu saa længe have levet under, vilde da ogsaa Veien ganske simpelt have været den at foreslaa det høie Thing at negte Finantslovens Obergang til 3die Behandling. Naar Flertallet ikke gjør det, er det, fordi en saadan Fremgangsmaade vilde være en Fravigelse fra den Politik, som vi hidtil have fulgt, og til en saadan Fravigelse have vi ment, at Diebliffet ikke var kommet. Paa den anden Side, i Form af Endringsforslag paa Finantsloven eller Undblæelse af at stille saadanne at komme med et Tilbud om Fred, er der jo aldeles ingen Anledning, til fra Flertallets Side. Dersom man fra nogen Side ønsker Krig, er det altsaa den letteste Ting af Verden. Vi ere fuldstændig parate til at optage den. Vi have ingen Interesse af den, men saa- ledes som Alt stiller sig, heller ingen In- teresse af at gaa af Veien for den.

Formanden (Berg): Jeg tror, at Thinget vilde sætte Pris paa, om den ærede Ordfører vilde tale noget høiere.

Ordføreren (Holstein): Jeg skal gjerne gjøre, hvad jeg kan! — Udvalgets Flertal har derfor, idet det har behandlet Forslaget med den samme Grundighed som tidligere og med den samme Ro, som det pleier, stillet sig paa et, jeg maa nok sige, rent forretningsmæssigt Standpunkt. Vi have